

the case in comparing the analogous colour-types of the Japanese, the North-Persian, and the European Jays. Owing to the doubtless different geographical conditions in different parts of the great Eurasiatic continent, and owing to preglacial geological influences, the bird-population of Europe and Asia may have had a variability which probably was not less high than those which can be observed at the present time. Nevertheless it is very remarkable that a uniform bird-population in the greater part of the palaearctic region — at all events geographically less varied than at present — proves to be no insufficient starting-point in explaining the recent distribution of some landbirds by way of glacial isolation. A preglacial palaearctic fauna, considered to be practically uniform, also forms the point, from which started the valuable zoogeographical opinions of Reinig (1937, 1938).

## Literature.

- Hartert, E., 1910: Die Vögel der palaearctischen Fauna. I. Berlin. R. Friedländer & Sohn.  
 Hartert, E., F. Steinbacher, 1932: Die Vögel der palaearctischen Fauna. Erg. Bd. 1. Berlin. R. Friedländer & Sohn.  
 Kleiner, A., 1935—38: Systematische Studien über die Corviden des Karpathen-Beckens, nebst einer Revision ihrer Rassenkreise. II. *Garrulus glandarius* L. *Aquila*, 42—45, pp. 191—226.  
 Kobelt, W., 1902: Die Verbreitung der Tierwelt. Gemässigte Zone. (13. Die Tierwelt Japans). Leipzig. C. H. Tauchnitz. pp. 259—277.  
 Kuroda, N., 1927: *Garrulus glandarius pallidifrons* nov. subsp. Bull. Brit. Orn. Cl., 47, pp. 149—150.  
 Laubmann, A., 1914: Die Eichelhäher der tyrrhenischen Inseln nebst Bemerkungen über einige nahe verwandte Formen. Journ. f. Orn., 62, pp. 93—104.  
 ———, 1921: Die quaternäre Nomenclatur und ihre Anwendung in der Ornithologie. Jaarber. Cl. Ned. Vogelk., 11, pp. 40—50.  
 Lönnerberg, E., 1908: Contributions to the ornithology of Saghalin. Journ. Coll. Sc. Imper. Univ. Tokyo. 23 (14), pp. 7—8.  
 ———, 1909: Notes on the birds collected by Mr. Otto Bamberg in Southern Transbaikalia and Northern Mongolia. Arkiv f. Zool. 5 (9), p. 12.  
 Meise, W., 1937: Aves Beickianae. Journ. f. Orn., 85, p. 454.  
 Obrutchev, A. W., 1926: Geologie von Sibirien. Berlin.  
 Reinig, W. F., 1937: Die Holarktis. Jena. G. Fischer.  
 ———, 1938: Elimination und Selektion. Jena. G. Fischer.  
 Schneider, C. K., 1906 & 1912: Illustriertes Handbuch der Laubholzkunde. I, II. Jena. G. Fischer.  
 Stresemann, E., 1919: Zur Frage der Entstehung neuer Arten durch Kreuzung. Jaarber. Cl. Ned. Vogelk., 9, pp. 24—32.  
 ———, 1928: Neue Formen aus Nord-Kansu. II. Orn. Mon. Ber., 36, p. 41.  
 ———, 1928: Die Vögel der Elburs-Expedition 1927. Journ. f. Orn., 76, pp. 313—411.

## De najaarstrek van den duinpieper, *Anthus c. campestris* (L.)

DOOR

F. G. J. BOER en M. J. TEKKE.

De schaarsche gegevens omtrent den najaarstrek van deze soort, gepubliceerd in „De Nederlandsche Vogels” (p. 160), kunnen sedert het verschijnen van het desbetreffende gedeelte van dit boek worden aangevuld met de volgende waarnemingen:

4 September 1937 3 ex. op een klaverstoppel te Leijenbroek bij Sittard („Limosa”, 10, p. 164).

25 September 1937 1 ex. waargenomen te Wassenaar; was voordien nimmer door de waarnemers van het Ringstation „Wassenaar” in het Zuid-Hollandsche duin gezien. (*Limosa*”, 11, p. 47). Ten aanzien van deze laatste opmerking is het misschien nuttig te wijzen op de publicatie van W. Hellebrekers in „*Limosa*”, 16, p. 102, waaruit blijkt, dat in de collectie van het Rijks Museum van Natuurlijke Historie te Leiden een legsel ( $\frac{1}{4}$ ) van den duinpieper aanwezig is, afkomstig uit Wassenaar en gedateerd 19 Juni 1863. Dit gegeven is blijkbaar vóór genoemde publicatie nimmer benut; noch in *Ornithologia Neerlandica* door van Oort, noch in het Faunistisch Overzicht van de Nederlandsche Broedvogels door Haverschmidt wordt het aangehaald. Hieruit blijkt weer eens de waarde van een dergelijke bewerking.

4 September 1938 1 ex. aan de stuifdijk Slufter, Texel; „naar mijn weten eerste waarneming op een waddeneiland (van Dobben)” (*„Ardea”* 28, p. 109). Dit was stellig niet de eerste observatie op de wadden, want volgens het Faunistisch Overzicht der Nederlandsche Broedvogels door Haverschmidt werd de soort voor jaren door Jourdain op Texel broedend aangetroffen (med. van Oordt) en volgens Albarda (1884) broedde de duinpieper in kleine getale op Ameland en Schiermonnikoog. Ten slotte waren er volgens J. a. c. P. Thijssen in de laatste decade van Juli 1927 verscheidene exemplaren in de buitenduinen van Texel aanwezig (*„Lev. Nat.”*, 32, p. 127).

2 en 3 September 1943 1 ex. te Borssele, Zuid-Beveland (*„Lev. Nat.”*, 48, p. 160). Een waardevolle aanvulling voor de kennis van den trek der soort is de vangst van 2 ex., te weten één op 16 Augustus en één op 17 Augustus 1944 op het Ringstation „Ockenburgh”. Met uitzondering van de vogels van Texel in Juli 1927 en een twijfelachtig geval bij Ede op 5 Augustus 1929 (*„Ardea”*, 19, p. 29), beschikken wij tot heden uitsluitend over najaarswaarnemingen uit September.

De vogel van 17 Augustus werd door onzen vanger J. Huntink 7 dagen met miereneieren en paneermeel in het leven gehouden teneinde de typische kenmerken goed te kunnen bestudeeren; op 23 Augustus werd hij evenals zijn voorganger in prima conditie geringd vrijgelaten. In de kooi valt het duidelijk op, dat de duinpieper tengevolge van de langere tarsus hooger op de pooten staat dan de andere piepers; in het veld is dit moeilijker controleerbaar, omdat hij zich gewoonlijk sluipend door de lage grondvegetatie voortbeweegt. Voorts is de lichte indruk die de vogel maakt en de duidelijke oogstreep opvallend, doch het beste veldkenmerk lijkt toch wel de typische lokroep: „sjilip”, die zeer sterk doet denken aan het tjilpen van een huismusch en niet te vergelijken is met de lokroep der overige piepers. Het is slechts te betreuren dat de duinpieper niet luidruchtiger is op den trek, want dan zouden er stellig hierdoor in den loop der jaren meer waarnemingen zijn gedaan.

Op 26 Augustus 1944 werd wederom een duinpieper gevangen en geringd en een ander exemplaar waargenomen.

Ringstation „Ockenburgh”, einde Augustus 1944.

## Necrologie.

Terwijl er nog volslagen onzekerheid heerst over het lot van de leden in Indië, heeft de Club reeds het verlies te betreuren van twee leden uit het moederland, de heren J. Zwolle en H. Ruiter, die beiden vielen als slachtoffer van de duitse terreur.